

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

ดังต่อไปนี้

- (๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓)
- (๒) แก้ไขเพิ่มเติมขอบเขตการใช้บังคับพระราชบัญญัติ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)
- (๓) แก้ไขเพิ่มเติมกรณีที่พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช่บังคับ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕)
- (๔) กำหนดกรณีที่บทบัญญัติเกี่ยวกับเอกสารการรับขนไม่ใช่บังคับ (เพิ่มมาตรา ๕/๑)
- (๕) กำหนดให้มีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์จำกัดความรับผิดชอบตามอนุสัญญาโดยการตราเป็นพระราชกฤษฎีกา (เพิ่มมาตรา ๕/๒) และกำหนดให้ผู้ขนส่งอาจกำหนดในสัญญาการรับขนให้มีเกณฑ์จำกัดความรับผิดชอบสูงกว่าที่พระราชบัญญัติกำหนดได้ (เพิ่มมาตรา ๕/๓)
- (๖) กำหนดให้ผู้ขนส่งต้องจัดให้มีประกันที่ครอบคลุมถึงความรับผิดชอบของผู้ขนส่งตามพระราชบัญญัตินี้กำหนด (เพิ่มมาตรา ๕/๔)
- (๗) กำหนดเสรีภาพในการเข้าทำสัญญาการรับขน (เพิ่มมาตรา ๕/๕) และกรณีข้อกำหนดในสัญญาการรับขนที่เป็นโมฆะ (เพิ่มมาตรา ๕/๖)
- (๘) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจรัฐมนตรีรักษาการให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖)
- (๙) แก้ไขเพิ่มเติมการกำหนดจำนวน หลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินล่วงหน้าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และมาตรการบังคับในกรณีผู้ขนส่งไม่จ่ายเงินล่วงหน้า (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)
- (๑๐) แก้ไขเพิ่มเติมการหักทวงต่อผู้ขนส่งเมื่อได้รับมอบสัมภาระลงทะเลเปื้อนหรือของ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๐ และมาตรา ๔๒)
- (๑๑) กำหนดให้สิทธิของคู่สัญญาในกรณีการรับขนร่วมกัน ในการระบุเงื่อนไขเกี่ยวกับการรับขนไว้ในเอกสารการรับขนทางอากาศ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔)
- (๑๒) กำหนดสิทธิและภาระผูกพันของผู้ขนส่งระหว่างกัน ในกรณีการรับขนร่วมกัน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑/๑)
- (๑๓) กำหนดการฟ้องคดีกรณีผู้ต้องรับผิดชอบในความเสียหายถึงแก่ความตาย (เพิ่มมาตรา ๕๒/๑) และเพิ่มวิธีการคำนวณระยะเวลาในการใช้สิทธิฟ้องคดี (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓)
- (๑๔) กำหนดเขตอำนาจศาลสำหรับการฟ้องคดีใด ๆ เกี่ยวกับการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ (เพิ่มมาตรา ๕๔/๑ ถึงมาตรา ๕๔/๔)
- (๑๕) กำหนดการอนุญาโตตุลาการในกรณีของการรับขนของ (เพิ่มมาตรา ๕๔/๕)

(๑๖) กำหนดสิทธิไต่เบี่ยของบุคคลที่ต้องรับผิดชอบในความเสียหาย (เพิ่มมาตรา ๕๔/๖)

เหตุผล

โดยที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเพื่อการรวบรวมกฎเกณฑ์บางประการเกี่ยวกับการรับขนระหว่างประเทศทางอากาศ ค.ศ. ๑๙๙๙ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ซึ่งร่างพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ. ยังมีบทบัญญัติไม่ครอบคลุมพันธกรณีของอนุสัญญาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
การรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ. และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“การรับขนทางอากาศ” หมายความว่า การรับขนคนโดยสาร สัมภาระ หรือของทางอากาศโดยอากาศยาน

“การรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ” หมายถึง การรับขนทางอากาศซึ่งตามความตกลงระหว่างคู่สัญญา ถิ่นต้นทางและถิ่นปลายทางไม่ว่าจะมีการหยุดพักในการรับขนหรือมีการถ่ายลำหรือไม่ก็ตาม ตั้งอยู่ภายในอาณาเขตของสองประเทศ หรือตั้งอยู่ภายในอาณาเขตของประเทศเดียว ถ้ามีถิ่นหยุดพักที่ตกลงกันภายในอาณาเขตของอีกประเทศหนึ่ง ทั้งนี้ การรับขนที่จะปฏิบัติการโดยผู้ขนส่งหลายคนหลายทอดต่อเนื่องกัน ให้ถือว่าเป็นการรับขนเดียวโดยไม่แบ่งแยก ถ้าการรับขนนั้น คู่สัญญาได้ถือว่าเป็นการดำเนินการเดียว ไม่ว่าจะได้ตกลงกันในรูปของสัญญาฉบับเดียวหรือสัญญาเป็นชุด และยอมไม่สูญเสียลักษณะระหว่างประเทศ เพียงเพราะว่าจะต้องปฏิบัติการทั้งหมดภายในอาณาเขตของประเทศเดียวกันตามสัญญาฉบับเดียวหรือสัญญาเป็นชุด

“การรับขนทางอากาศระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้อนุสัญญา” หมายถึง การรับขนทางอากาศระหว่างประเทศซึ่งถิ่นต้นทางและถิ่นปลายทาง ตั้งอยู่ภายในอาณาเขตของรัฐภาคี

“การรับขนทางอากาศภายในประเทศ” หมายความว่า การรับขนคนโดยสาร สัมภาระ หรือของทางอากาศโดยอากาศยาน ซึ่งคู่สัญญาตกลงให้ถิ่นต้นทางและถิ่นปลายทางตั้งอยู่ในอาณาเขตของประเทศเดียวกัน

“คนโดยสาร” หมายความว่า บุคคลซึ่งผู้ขนส่งยอมรับให้เดินทางไปกับอากาศยาน ที่มีเจ้าหน้าที่ประจำอากาศยาน

“สัมภาระ” หมายความว่า สัมภาระลงทะเลเปียนและสัมภาระไม่ลงทะเลเปียน

“ของ” หมายความว่า สักริมทรัพย์ที่ผู้ตราส่งส่งมอบให้อยู่ในความดูแลของผู้ขนส่งเพื่อทำการรับขนทางอากาศ

“อากาศยาน” หมายความว่า อากาศยานตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ

“ผู้ขนส่ง” หมายความว่า บุคคลซึ่งประกอบกรรับขนทางอากาศเพื่อำาเน็จเป็นทางค้าปกติ ไม่ว่าจะเป็นผู้ขนส่งตามสัญญาหรือผู้ขนส่งตามความเป็นจริง และให้หมายความรวมถึงบุคคลซึ่งรับขนคนโดยสาร สัมภาระ หรือของทางอากาศโดยอากาศยาน

“ผู้ขนส่งตามสัญญา” หมายความว่า ผู้ขนส่งซึ่งเป็นผู้ทำสัญญารับขนทางอากาศกับคนโดยสาร ผู้ตราส่ง หรือบุคคลซึ่งกระทำการในนามของคนโดยสารหรือผู้ตราส่ง

“ผู้ขนส่งตามความเป็นจริง” หมายความว่า ผู้ขนส่งซึ่งดำเนินการรับขนทางอากาศตลอดเส้นทางหรือบางส่วนของเส้นทางโดยอาศัยอำนาจของผู้ขนส่งตามสัญญา

“ผู้ตราส่ง” หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นผู้ส่งมอบกับคู่สัญญาและผู้ขนส่งเพื่อให้ขนส่งของตามสัญญารับขนทางอากาศ

“ผู้รับตราส่ง” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีชื่อระบุให้เป็นผู้รับตราส่งในใบตราส่งทางอากาศ ใบรับของ หรือในบันทึกซึ่งปรากฏข้อมูลโดยวิธีอื่นในกรณีที่ไม่มีการออกใบตราส่งทางอากาศหรือใบรับของ แล้วแต่กรณี

“ลูกจ้าง” หมายความว่า บุคคลซึ่งทำงานให้แก่ผู้ขนส่ง ไม่ว่าจะมีการรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม

“หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงิน” หมายความว่า หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินตามกฎหมายว่าด้วยการให้อำนาจและกำหนดการปฏิบัติบางประการเกี่ยวกับสิทธิพิเศษถอนเงินในกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

“วัน” หมายความว่า วันตามปฏิทิน ไม่ใช่วันทำงาน

“รัฐภาคี” หมายความว่า รัฐภาคีของอนุสัญญา

“อนุสัญญา” หมายความว่า อนุสัญญาเพื่อการรวบรวมกฎเกณฑ์บางประการ เกี่ยวกับการรับขนระหว่างประเทศทางอากาศ ซึ่งทำขึ้น ณ เมืองมอนทรีออล เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม”

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การรับขนทางอากาศเพื่อสินจ้างรางวัล รวมถึงการรับขนทางอากาศแบบให้เปล่าที่ดำเนินการโดยบุคคลซึ่งประกอบกรรับขนทางอากาศเพื่อ บำเหน็จเป็นทางค้าปกติด้วย ไม่ว่าการรับขนนั้นจะเป็นการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ หรือ การรับขนระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้อนุสัญญา หรือการรับขนทางอากาศภายในประเทศ

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การรับขนทางอากาศที่ดำเนินการโดยบุคคลอื่นที่ ไม่ใช่ผู้ขนส่งตามสัญญาภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดในหมวด ๔ ด้วย

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การรับขนซึ่งปฏิบัติการโดยรัฐหรือโดยองค์การของ รัฐที่ตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ถ้าการรับขนนั้นเป็นการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้ อนุสัญญา

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช่บังคับแก่

(๑) การรับขนไปรษณีย์ภัณฑ์ ซึ่งผู้ขนส่งต้องรับผิดชอบเป็นการเฉพาะต่อหน่วยงาน การไปรษณีย์ตามกฎหมายที่ใช้บังคับกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ขนส่งและหน่วยงานการไปรษณีย์

(๒) การรับขนทางอากาศที่กระทำและดำเนินการโดยหน่วยงานของรัฐตาม ภาระหน้าที่ซึ่งไม่มีวัตถุประสงค์ทางการค้า

(๓) การรับขนทางอากาศในราชการทหาร โดยอากาศยานที่จดทะเบียนตามกฎหมาย ว่าด้วยการเดินอากาศ หรืออากาศยานที่ราชการทหารเข้ามา ซึ่งระวางทั้งหมดของอากาศยานนั้นได้ สงวนไว้โดยหรือในนามของราชการทหารดังกล่าว”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕/๑ มาตรา ๕/๒ มาตรา ๕/๓ มาตรา ๕/๔ มาตรา ๕/๕ และมาตรา ๕/๖ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

“มาตรา ๕/๑ บทบัญญัติมาตรา ๗ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๕ และ มาตรา ๒๖ ที่เกี่ยวกับเอกสารการรับขน ไม่ใช่บังคับแก่การรับขนที่กระทำในสถานการณ์พิเศษ นอกขอบข่ายปกติของธุรกิจของผู้ขนส่ง

มาตรา ๕/๒ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์จำกัดความรับผิดของ อนุสัญญา เกณฑ์จำกัดความรับผิดที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๗ อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕/๓ ผู้ขนส่งอาจกำหนดให้สัญญาการรับขนมีเกณฑ์จำกัดความรับผิดสูงกว่าที่ กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่มีเกณฑ์จำกัดความรับผิดเลยก็ได้

มาตรา ๕/๔ ผู้ขนส่งต้องส่งจัดให้มีประกันอันเพียงพอที่จะครอบคลุมถึงความรับผิดของ ผู้ขนส่งตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้อธิบดีกรมการบินพลเรือนมีอำนาจเรียกให้ผู้ขนส่งที่ดำเนินการรับขนทางอากาศใน หรือเข้ามาใน หรือออกไปนอกราชอาณาจักรส่งพยานหลักฐานที่แสดงว่าผู้ขนส่งนั้นคงไว้ซึ่งประกัน อันเพียงพอที่จะครอบคลุมถึงความรับผิดของผู้ขนส่งตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้ขนส่งไม่ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ผู้ขนส่งทำการบินใน หรือเข้ามาใน หรือออกไปนอกราชอาณาจักรพิจารณาสั่งห้ามไม่ให้ผู้ขนส่งนั้นทำการบินใน หรือเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรจนกว่าผู้ขนส่งนั้นจะได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕/๕ ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัตินี้ ห้ามผู้ขนส่งในการปฏิเสธไม่เข้าทำสัญญารับขนใด ๆ หรือการสละข้อต่อสูใด ๆ ที่มีอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ซึ่งไม่ขัดกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕/๖ ข้อกำหนดใด ๆ ที่มีอยู่ในสัญญารับขนและข้อตกลงพิเศษทั้งปวงซึ่งมีผลใช้บังคับก่อนความเสียหายเกิดขึ้น โดยคู่สัญญามุ่งหมายที่จะละเมิดต่อกฎเกณฑ์ที่พระราชบัญญัติกำหนด ไม่ว่าจะเป็ข้อกำหนดเกี่ยวกับการกำหนดกฎหมายที่จะใช้บังคับ หรือการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเขตอำนาจศาล ย่อมเป็นโมฆะ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ. และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ. และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

[28] “มาตรา ๑๘ ในกรณีที่อากาศยานเกิดอุบัติเหตุอันเป็นผลให้คนโดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บ ให้ผู้ขนส่งจ่ายเงินล่วงหน้าตามจำนวน หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงแก่ผู้ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อใช้ตามความจำเป็นเฉพาะหน้าของบุคคลนั้นโดยไม่ชักช้า

การจ่ายเงินล่วงหน้าตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือเป็นการยอมรับความรับผิดชอบของผู้ขนส่งและอาจนำมาหักออกจากจำนวนที่ผู้ขนส่งต้องจ่ายเป็นค่าเสียหายในภายหลังได้

ในกรณีที่ผู้ขนส่งไม่ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้นำความในมาตรา ๕/๒ วรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ. และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ การที่ผู้มีสิทธิรับสัมภาระได้รับมอบสัมภาระลงทะเลเบียนโดยไม่มีการทักท้วง ย่อมเป็นพยานหลักฐานเบื้องต้นว่าได้มีการส่งมอบสัมภาระลงทะเลเบียนที่อยู่ในสภาพดีและตรงตามป้ายกำกับสัมภาระ หรือตามเอกสารซึ่งแสดงข้อมูลตามมาตรา ๗ วรรคสอง

ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นแก่สัมภาระลงทะเลเบียน ผู้มีสิทธิรับสัมภาระต้องทักท้วงต่อผู้ขนส่งหลังจากที่พบความเสียหายนั้นโดยพลันและอย่างช้าที่สุดภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับมอบสัมภาระดังกล่าว

ในกรณีล่าช้าในการรับขน ผู้มีสิทธิรับสัมภาระต้องทักท้วงต่อผู้ขนส่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่ผู้มีสิทธิรับสัมภาระได้รับสัมภาระลงทะเบียนนั้น

การทักท้วงตามมาตรา ๕๑ ต้องทำเป็นหนังสือและมอบหรือส่งให้ถึงผู้ขนส่งภายในระยะเวลาตามวรรคสองหรือวรรคสามแล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้มีสิทธิรับสัมภาระทักท้วงภายในระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคสองหรือวรรคสาม จะฟ้องผู้ขนส่งมิได้ เว้นแต่เป็นกรณีฉ้อฉลของฝ่ายผู้ขนส่ง”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ. และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๒ การที่ผู้มีสิทธิรับของได้รับมอบของโดยไม่มี การทักท้วง ย่อมเป็นพยานหลักฐานเบื้องต้นว่าได้มีการส่งมอบของที่อยู่ในสภาพดีและตรงตามใบตราส่งทางอากาศหรือใบรับของหรือบันทึกโดยวิธีอื่นตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง

ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นแก่ของ ผู้มีสิทธิรับของต้องทักท้วงต่อผู้ขนส่งภายหลังจากที่พบความเสียหายนั้นโดยพลัน และอย่างช้าที่สุดภายในสิบสี่วันนับแต่วันที่ได้รับมอบของดังกล่าว

ในกรณีล่าช้าในการรับขน ผู้มีสิทธิรับของต้องทักท้วงต่อผู้ขนส่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่ผู้มีสิทธิรับของได้รับของนั้น

การทักท้วงตามมาตรา ๕๑ ต้องทำเป็นหนังสือและมอบหรือส่งให้ถึงผู้ขนส่งภายในระยะเวลาตามวรรคสองหรือวรรคสามแล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้มีสิทธิรับสัมภาระทักท้วงภายในระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคสองหรือวรรคสาม จะฟ้องผู้ขนส่งมิได้ เว้นแต่เป็นกรณีฉ้อฉลของฝ่ายผู้ขนส่ง”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

“ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัตินี้ห้ามคู่สัญญาในกรณีของการรับขนร่วมกันระบุเงื่อนไขเกี่ยวกับการรับขนโดยแบบอื่นนั้นไว้ในเอกสารการรับขนทางอากาศ เว้นแต่การรับขนร่วมนั้นพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้เป็นการรับขนทางอากาศ”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

“มาตรา ๕๑/๑ เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๔/๒ ไม่มีบทบัญญัติใดในหมวดนี้กระทบต่อสิทธิและภาระผูกพันของผู้ขนส่งระหว่างกัน รวมถึงสิทธิไล่เบี้ยหรือการชดเชยความเสียหายใด ๆ”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๒/๑ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

“มาตรา ๕๒/๑ ในกรณีที่บุคคลผู้ต้องรับผิดชอบถึงแก่ความตาย การฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ฟ้องผู้แทนตามกฎหมายของกองทรัพย์สินของผู้ตาย”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

“วิธีการคำนวณระยะเวลาดังกล่าว ให้คำนวณตามกฎหมายของศาลที่พิจารณาคดีนั้น”

มาตรา ๑๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๔/๑ มาตรา ๕๔/๒ มาตรา ๕๔/๓ มาตรา ๕๔/๔ มาตรา ๕๔/๕ และมาตรา ๕๔/๖ แห่งพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศ พ.ศ.

“มาตรา ๕๔/๑ การฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายในการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้อนุสัญญา โจทก์มีสิทธิเลือกที่จะเสนอคำฟ้องในอาณาเขตของรัฐภาคีหนึ่งต่อศาลซึ่งมีเขตอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (๑) ศาลที่ผู้ขนส่งมีภูมิลำเนา
- (๒) ศาลที่ผู้ขนส่งมีที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่
- (๓) ศาลที่ผู้ขนส่งมีสถานที่ประกอบธุรกิจซึ่งได้มีการทำสัญญารับขน
- (๔) ศาล ณ ถิ่นปลายทาง

[33.2] ในกรณีความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการที่คนโดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บทางร่างกาย นอกจากโจทก์มีสิทธิเลือกตามวรรคหนึ่งแล้ว โจทก์มีสิทธิเลือกเสนอคำฟ้องในอาณาเขตของรัฐภาคีหนึ่งต่อศาลที่คนโดยสารนั้นมีถิ่นที่อยู่ถาวรขณะที่เกิดอุบัติเหตุและผู้ขนส่งดำเนินการให้บริการการรับขนคนโดยสารไปยังหรือออกจากรัฐภาคีนั้น ไม่ว่าจะใช้อากาศยานของผู้ขนส่งเองหรืออากาศยานของผู้ขนส่งอื่นตามข้อตกลงทางพาณิชย์ และซึ่งผู้ขนส่งนั้นประกอบธุรกิจรับขนคนโดยสารจากสถานที่ที่ผู้ขนส่งหรือผู้ขนส่งอื่นที่ตนมีข้อตกลงทางพาณิชย์ได้ทำสัญญาเช่าหรือเป็นเจ้าของ

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้

“ข้อตกลงทางพาณิชย์” หมายความว่า ข้อตกลงซึ่งทำขึ้นระหว่างผู้ขนส่งและเกี่ยวกับข้อกำหนดในการให้บริการร่วมในการรับขนทางอากาศซึ่งคนโดยสาร ทั้งนี้ ไม่หมายรวมถึงข้อตกลงตั้งตัวแทน

“ถิ่นที่อยู่ถาวร” หมายความว่า ที่อาศัยประจำและแน่นอนแห่งเดียวของคนโดยสาร ณ เวลาที่เกิดอุบัติเหตุ ทั้งนี้ สัญชาติของคนโดยสารไม่เป็นปัจจัยในการกำหนดถิ่นที่อยู่ถาวร

การดำเนินกระบวนการพิจารณาให้เป็นไปตามกฎหมายของศาลที่พิจารณาคดีนั้น

มาตรา ๕๔/๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับการรับขนซึ่งปฏิบัติการโดยผู้ขนส่งตามความเป็นจริง การฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย อาจฟ้องต่อผู้ขนส่งตามความเป็นจริงหรือผู้ขนส่งตามสัญญาหรือต่อทั้งสองคนรวมกันหรือแยกกัน ตามแต่โจทก์จะเลือก

ถ้าโจทก์ฟ้องคดีต่อผู้ขนส่งตามความเป็นจริงหรือผู้ขนส่งตามสัญญาเพียงคนเดียว ผู้ขนส่งที่ถูกฟ้องมีสิทธิให้เรียกผู้ขนส่งที่ไม่ได้ถูกฟ้องเข้ามาในคดีได้

มาตรา ๕๔/๓ การฟ้องคดีใด ๆ เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายในการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้อนุสัญญา สำหรับการรับขนซึ่งปฏิบัติการโดยผู้ขนส่งตามความเป็นจริง นอกจากโจทก์มีสิทธิเลือกที่จะเสนอคำฟ้องในอาณาเขตของรัฐภาคีหนึ่ง ต่อศาลใดศาลหนึ่งที่อาจฟ้องผู้ขนส่งตามสัญญาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๔/๑ แล้ว โจทก์มีสิทธิเลือกเสนอคำฟ้องในอาณาเขตของรัฐภาคีหนึ่งต่อศาลที่ผู้ขนส่งตามความเป็นจริงมีภูมิลำเนาหรือมีที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ได้ด้วย

มาตรา ๕๔/๔ คดีที่เกี่ยวกับการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศและการรับขนระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้อนุสัญญาตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าโจทก์มีสิทธิเสนอคำฟ้องในราชอาณาจักร ให้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

มาตรา ๕๔/๕ คู่สัญญาในสัญญารับขนของในการรับขนทางอากาศอาจตกลงเป็นหนังสือให้การระงับข้อพิพาทใด ๆ เกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ขนส่งตามพระราชบัญญัตินี้ โดยการอนุญาตตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยอนุญาโตตุลาการ

ผู้เรียกร้องค่าเสียหายเกี่ยวกับการรับขนของสำหรับการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้อนุสัญญามีสิทธิเลือกให้มีการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการภายในเขตอำนาจศาลใดศาลหนึ่งที่ตั้งอยู่ในรัฐภาคีตามมาตรา ๕๔/๑ และถ้าเลือกให้มีการพิจารณาในราชอาณาจักร ให้อนุญาตตุลาการหรือคณะอนุญาโตตุลาการใช้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

ให้ถือว่าบทบัญญัติในวรรคสองเป็นส่วนหนึ่งของข้อความหรือข้อตกลงเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการ และในกรณีที่ข้อกำหนดใด ๆ ในข้อความหรือข้อตกลงเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการขัดหรือแย้งกับวรรคสอง ให้ข้อกำหนดนั้นเป็นโมฆะ

มาตรา ๕๔/๖ ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัตินี้ทำให้เสื่อมเสียต่อประเด็นปัญหาที่ว่า บุคคลที่ต้องรับผิดชอบสำหรับความเสียหายตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิไต่เบียดต่อบุคคลอื่นหรือไม่”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี